REGENSEN

REGENSIANERSAMFUNDETS MEDLEMSBLAD

3die Serie. Nr. 27. *September 1927.*

Mindeskrift

om

Regensianersamfundets Formand,

Politidirektør Hakon Jørgensen.

Bidrag af

Undervisningsinspektør Otto Bjørneboe,

Lektor Kaj Bredsdorff, Politiinspektør J. L. Buch,

Adjunkt Chr. Böiken, Dr. phil. Vilh. Lorenzen,

Dr. phil. Ditlef Nielsen og Sognepræst

Axel Rosendahl.

Når igen vi mødes under linden,
venner fra de glade ungdomsår,
skal vi savne en, som aldrig svigted
ånden fra studentens røde gård.

Hakon Jørgensen er død, og stille
vil vi mindes nu, hvad han betød,
livsbenådet som hans flamme lyste,
før den slukned i en nådig død.

Lys og varme var i denne flamme,
når den lued fra hans væsens grund;
lyst og latter leged i dens gnister,
når de sprang som hu-skud fra hans mund.

Blev han stor i byens larm derude,
bar hans værk end fjernt og vidt hans navn —
her forblev han i sit sind studenten,
ung og sorgfri i sin trygge havn.

Haftigt veksler slægter under linden,
navne glemmes, medens tiden går.
Han var en af dem, hvis navn bør gemmes
som en mindearv til sene år.

Christian Böiken.

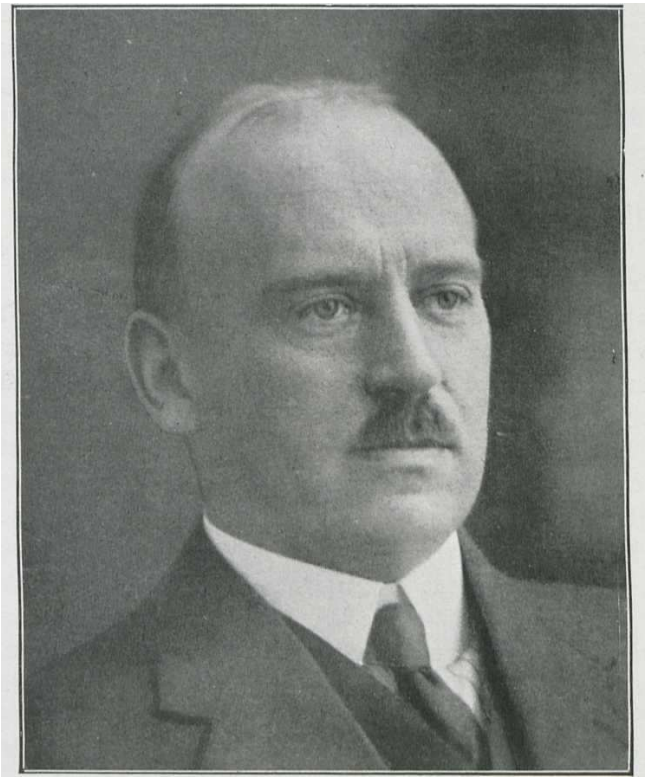

Hakon Jørgensen,

FØDT 17. DECEMBER 1879, DØD 9. MAJ 1927.

Et Par Dage efter at der i September 1902 paa Universitetsgangen var fremkommet Opslag om, at de nye Regensianere var blevet udnævnt, kom Hakon Jørgensen stormende ind paa 6. Gang 10 og spurgte undertegnede Beboer af nævnte Lejligheds Inderværelse, om jeg havde noget imod at have ham til Kontubernal. Jeg kendte ham ikke; men jeg slog til, maatte vel for øvrigt slaa til, og dermed indledede et Bekendtskab og et Venskab, som varede, lige til Døden bortrev ham den 9. Maj i Aar, altsaa paa det nærmeste i 25 Aar.

Hakon Jørgensen naaede kun at blive godt 47 Aar gammel — alt for tidlig gik han bort, syntes vel alle — men i de faa Aar, han fik Lov til at virke, naaede han at udrette langt mere end de fleste af sine jævnaldrende. Og

han blev en Fører for sine Kammerater, som han blev det indenfor den Etat, som han ofrede sit Arbejde og sine Kræfter.

Paa Regensen blev han i de to Aar, han boede der, en af dem, som virkelig kom til at betyde noget i det kammeratlige Samliv, som udfoldede sig i Begyndelsen af dette Aarhundrede. Det var en Periode, hvor Foreningslivet raadede stærkt, hvor de to Vækkerforeninger »Gamle« og »Pip«, omtrent lige stærke, skiftedes til at regere, men hvor dog i Reglen »Pip« førte an, naar det gjaldt Embedsbesættelserne, og derigennem kom til at bestemme Regensens Holdning udadtil som ogsaa til en vis Grad dens Liv indadtil.

Det var ikke noget Tilfælde, at Hakon Jørgensen blev Klokker. I højere Grad end Tilfældet havde været med hans Forgængere, blev han løftet til denne Post »paa Folkets Skuldre«. Det var jo ganske imod al Tradition, at en Alumnus blev Klokker i sit sidste Halvaar, og der maatte gribes til saa ekstraordinære Foranstaltninger som, at nogle af hans Venner stillede Kaution for ham, for at enhver Betænkelighed ved hans Valg kunde blive fjernet. Han blev valgt, og det er næppe for meget sagt, at Regensen ikke har haft mange Klokkere, der i den Grad var skabt til at være primus inter pares som han.

Rig paa Initiativ, som han var, var han som født til at regere imellem en Ungdom, for hvem Afveksling og Fart var det væsentlige. Derfor blev hans Klokkerat af dem, man længe mindedes. Han var i Besiddelse af en Veltalenhed, der uden at være fremragende altid ramte lige i Centrum. Han var slagfærdig og uforknyt i Replikken og var derfor mere end de fleste egnet til at føre an paa Regensens Generalforsamlinger og ved Gilder, og saa kunde han skrive en Sang, som kunde sikre en Fest dens heldige Udfald.

Han var med al sin Sans for Livets Virkelighed en stærkt lyrisk Natur; derfor havde han ofte det Held ved Regensfesterne at skabe en Stemning, som greb alle med det faste Tag, som bringer Følsomhedens Strenge til at dirre og tvinger den dybe Bevægelses Taarer frem i Øjenkrogene. Han elskede Regensen og alt, hvad dens var, og formaaede i sine Taler og Sange at finde Udtryk for netop den Aand og den Stemning, som alle vi gamle Regensianere kan fyldes af, baade naar vi bor der, og længe efter at Porten har lukket sig bag os. Men han havde jo tillige et herligt Humør. Man kedede sig aldrig i hans Selskab. Baade paa Regensen, i en snævrere Kreds, og naar alle Regensianerne var med, og senere, naar vi mødtes med ham i Privatlivet, blev han hurtigt det naturlige Midtpunkt, og fra sit Arbejdsomraade hentede han da tit Stof til underholdende Samtale og Fortælling. Han levede i sit Arbejde; naar han arbejdede med noget, som havde hans Interesse, fyldte det ham helt og fuldt, og hans Begejstring for det, han var optaget af, smittede alle hans Omgivelser.

Da han var kommet ind i Københavns Politi, fandt han snart Felter, hvor han kunde faa Brug for sin Arbejdsiver og sit rige Initiativ. Efterhaanden som han blev optaget af Politihundebevægelsen, Politiskolen, Fjernidentificeringen og

alt det andet, han ofrede sine bedste Kræfter, drog han alle os, som hørte til hans nærmeste Vennekreds, med ind i den begejstrede Optagethed som fyldte ham selv, og han evnede i den Grad at rive os med, at vi alle følte os mere eller mindre som Eksperter paa det specielle Omraade. Det er den Slags Mennesker, som udretter noget i Verden, fordi de faar andre til at tro paa deres Sags Rigtighed, og det var gennem denne særlige Evne, at han naaede at sætte Spor i Politiets Udvikling, som han naaede, i de langt mindre og mere beskedne Forhold paa Regensen, at rive alle med, Venner og Modstandere — for han maatte selvfølgelig ogsaa finde Modstandere — saa de alle som een sænkede Kaarden for ham i stærk Erkendelse af ikke alene hans Evnerigdom, men tillige af den absolutte Redelighed og Upartiskhed, hvormed han førte Styret.

Inden for den snævreste Kreds kom saadanne Egenskaber frem som Trofasthed og Hjælpsomhed. I stort som i smaat kunde vi stole paa ham og regne med ham. Det er meget betegnende for Hakon Jørgensen, at mange af de Venskabsforbindelser, hvori han stod ved sin Død, var af gammel Dato. Igennem mange Aar havde Baandet holdt, og selv om vort Arbejde i de senere Aar kunde være en Hindring for det hyppige Samkvem, gik der dog aldrig lang Tid, inden vi saa hinanden eller talte sammen.

Paa alle virkede hans Sygdom knugende tungt. Det var uendelig trist at se denne Mand, der altid havde været saa legemlig og aandelig stærk, svækket og affældig i en Alder, hvor han endnu skulde bruge af det rige Fond af Kræfter, som han var udrustet med fra Naturens Side.

For Regensianersamfundet, hvis Formand han var i mange Aar, ja, af Navn lige til sin Død, betyder hans Bortgang et stort Tab. Indenfor hans Formandsperiode falder adskillige af de største Begivenheder, som er indtruffet i Regensianersamfundets nu 23aarige Levetid. Jeg minder om: det store Gilde, som blev afholdt i Anledning af den nye Bygnings Indvielse, Klokkerinstitutionens 50 Aars Fest, Indstiftelsen af Provstekæden, Regensianersamfundets Gave til Regensen, Festen, som blev afholdt af Regensianersamfundet i Forbindelse med Kommunitetets 350 Aars Jubilæum. Ved alle disse Lejligheder og mange andre repræsenterede Hakon Jørgensen paa den smukkeste Maade de gamle Regensianere og fandt stedse i sin Tale rammende Udtryk for de Tanker, som besjælede ham og os alle, naar vi blev stillet Ansigt til Ansigt med Minderne fra vor Ungdoms glade Dage paa den ærværdige Domus Regia. Alle Regensianersamfundets Medlemmer, unge som gamle, saa i ham den ideale Leder. Hans Navn var et Samlingsmærke for alle dem, der samledes i Regensianersamfundet, og saa sent som paa den sidste Generalforsamling i November 1926 paa et Tidspunkt, da alt Haab om hans Helbredelse var opgivet, stilledes der paa Opfordring fra en af de ældste Regensianere Forslag om, at Hakon Jørgensen skulde vedblive at være Formand, og Forslaget blev vedtaget.

Han døde som Formand for Regensianersamfundet, den Forening, som han omfattede med den dybeste Interesse, og som nu samles i Mindet om ham, som den ægte Søn af den gamle, røde Gaard.

Otto Bjørneboe.

NOGLE PERSONLIGE MINDER.

Vort Venskab stammer fra Regensen. Vi havde jo nok truffet hinanden af og til i Studenterlivet, men den Dag, vi mødtes som Indflyttere i den røde Gaard, begyndte et Venskab, som aldrig blev brudt siden. Jeg husker, han sagde til mig, da vi første Gang mødtes under Linden: »Ved du hvad, for mig er det, ligesom jeg er kommet hjem, som om jeg i Grunden altid har boet herinde, kun en kort Tid har været borte herfra.« Den gamle Soraner følte Kollegielivet som sit egentlige Hjem.

I det første Aar havde vi nu egentlig ikke meget med hinanden at gøre. Han var »Pipianer« og omgikkes mest Embedsmandssønnerne. Jeg havde sluttet mig til »Gamle«, der dengang rummede nogle særdeles lyse Hoveder, men drabelige Solderister. Det var, da Hakon Jørgensen blev Klokker, at Forbindelsen mellem os for Alvor kom til Veje. Det blev hans Maal at forene og udsone Partierne, saa Regensen kunde staa som en Enhed udadtil. Derfor indgik vi Forbund om at skrive en Fastelavnsrevy, hvis Snert skulde ramme ligelig til højre og venstre, og hvis Roller skulde udføres af Medlemmer af begge Vækkerforeninger. Hver Aften en Uge igennem mødtes vi saa i hans Værelse til Digtning og Romtoddy, og saaledes blev Revyen: »De tre Bjørne« til. De gulnede Blade, som jeg endnu har liggende i min Skrivebordsskuffe, gemmer hundrede Minder fra disse Aftner, de bedste i min Regenstid.

Hakon Jørgensens Klokkerat nævnes som det, hvorunder Deputationen til Nils Finsen blev til. For Klokkeren blev denne Deputation Kilden til mange Bekymringer. Fra »Gamle« rejstes der Anklage imod ham, fordi han ved Valg af Deputationen ikke syntes at have taget ligeligt Hensyn til de to Vækkerforeninger. Klagen var, saavidt jeg husker, ikke helt berettiget, og for Hakon Jørgensen, der netop gerne vilde staa som Repræsentant, ikke for et enkelt Parti, men for hele Regensen, blev det et Slag, som gjorde ham mere ondt, end de fleste anede. Iøvrigt var han en fortræffelig Klokker. Ingen kunde lede et Sold eller en Generalforsamling som han. Bred og slagfærdig har han, baade som Klokker og senere som Regensianersamfundets Formand, mangfoldige Gange været den selvskrevne magister bibendi. Bedst mindes vi ældre Regensianere ham vel ved den straalende og stemningsfulde Afskedsfest for Jul. Lassen. Vi var alle dybt grebne, da vi staaende sang Hakon Jørgensens skønne Farvel til vor gamle Provst.

Ligesom vi kom ind paa Regensen paa samme Dag, forlod vi den næsten samtidig. Begge kunde vi nu for Alvor synge Omkvædet fra »Alt Heidelberg«: O, jerum, jerum, jerum, o quæ mutatio rerum. I et Aar saa vi næsten ikke hinanden; jeg gik til en Kostskole som Lærer, han traadte ind i Politiet som menig Betjent. Men saa traf det sig saaledes, at vi det følgende Aar kunde danne et Slags Hjem sammen, Regensfilialen, som vi kaldte den, i Tordenskjoldsgade. I næsten to Aar fortsatte vi en Slags Regensliv hernede paa Gammelholm. Vi var tre: Theologen Erik Valeur, Hakon Jørgensen og jeg, og vi kom til at staa hinanden meget nær. Valeur var den yngste, han studerede endnu ved Universitetet, og han var Sjælen i al den Spas og Kommers, vi havde. Men i

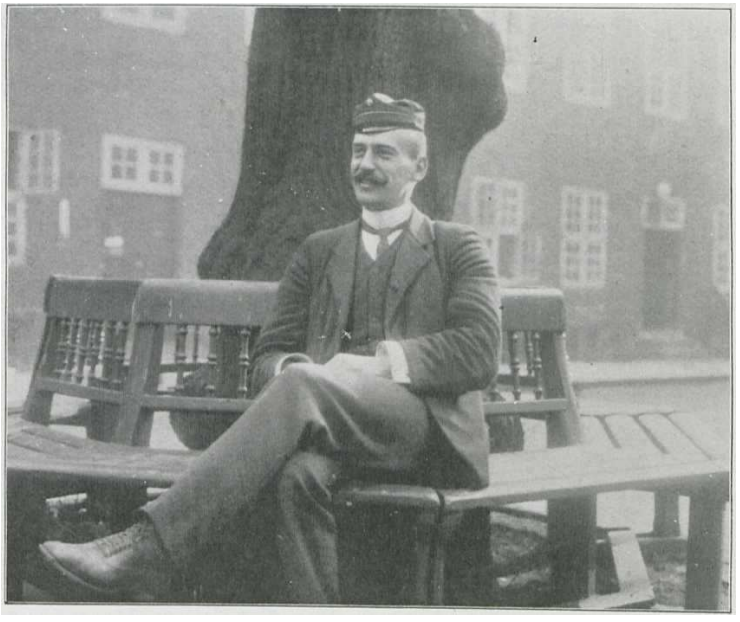

Hakon Jørgensen som Klokker, fotograferet af Jul. Lassen.

vore Samtaler var det Hakon, der førte an. Tidlig og silde talte han om sit Arbejde; han kom paa dette Tidspunkt ind i Opdagelsespolitiet. Fuld af Idéer og Planer som han var, gjorde han os til Medvidere i det altsammen. Der er skrevet meget om, hvad Hakon Jørgensen betød for Politiet, mindre om, hvad Politiet betød for ham. Han var i rig Udvikling i disse Aar. Skolen, han gennemgik som menig Betjent, gjorde ham frodigere og mere forstaaende i sit Syn paa Mennesker. Det lidt studentikose, der havde været over ham paa Regensen, forsvandt og afløstes af en rig og sund Menneskelighed. Men ærgerrig var han, og uden Ærgerrigheden havde han ikke naaet saa vidt i det ringe Spand Aar,

der var tilmaalt ham. Ærgerrigheden var baade hans Lykke og hans Ulykke. Han kunde senere i Tiden komme med et Udbrud som dette, naar vi tre sad over et Glas og en Cigar: »Ja, I to er lykkelige. I har ikke den Spore i Siden, som stadig driver mig fremad og opad. Den gør ondt, og dog vilde jeg ikke undvære den«. Eller han kunde sige: »Den lykkeligste Stilling i Verden er dog vist at være Viceprovst paa Regensen. Tænk at kunne leve alle sine Dage derinde i stille Studier.«

Med mangfoldige Baand blev han ved at være knyttet til den røde Gaard. Her levede han sine bedste Ungdomsaar. Her fandt han paa et Bal sin søde og prægtige Kone. Her vendte han atter og atter tilbage som Formand i Regensianersamfundet. Lige overfor Regensen boede den Mand, Boghandler Busck, som blev hans Forlægger, og som uegennyttig hjalp ham til hans mange Planers Virkeliggørelse i de første vanskelige Aar. Det blev da ogsaa de gamle Regensianere, der fik Lov til at hylde ham for sidste Gang, den Dag han allerede syg og nedbrudt blev konstitueret som Politidirektør.

Der er en Drøm, jeg undertiden drømmer om Natten. Det er den, at mit gamle Regensværelse staar ledigt og venter paa mig som i fordums Dage. Jeg bereder mig netop til at drage derind, i det Øjeblik jeg vaagner med en trist Følelse af, at det kun var en Drøm. Nu da jeg ikke kan træffe Hakon Jørgensen derinde, vilde jeg ikke længer bryde mig om at leve Regenstiden om igen.

Han var et sjældent Menneske; for mig og for mange andre var han den mest trofaste Ven; han var den bedste Regensianer, vort Slægtled har kendt.

Kaj Bredsdorff.

HAKON JØRGENSEN I POLITIMÆSSIG BELYSNING.

En Sommerdag for 23 Aar siden traadte en uniformeret, københavnsk Politibetjent ind i Regensgaarden, ikke for at tilsige, anholde, afkræve Underholdsbidrag eller foretage sig nogetsomhelst andet af de triste Hverv, som Betjente ellers udfører baade haandfast og elskværdigt — men ganske simpelt for at fortælle morsomme Historier om de mangfoldige Ting, som det falder i Politimandens Lod at opleve.

Den unge Betjent var cand. jur. Hakon Jørgensen, nylig ansat i Politikorpset, 2 Aar senere Politiassistent, 1919 Chef for Opdagelsespolitiet, 1920 Chef for Ordenspolitiet og 1926 hele Politistyrkens øverste Leder og Foresatte, den første af alle, som har gennemgaaet Graderne fra menig Betjent til Politidirektør.

Hin Sommerdag kunde ingen af hans Tilhørere ane, at denne unge Mand med det vindende Smil, den ranke Holdning, det jævne, kammeratlige Væsen, Betjenten med Humor, Smidighed og Intelligens, at netop han skulde blive den, der vandrede den lange Vej helt til Ende; men da det skete, var det for alle —

Overordnede og Underordnede — kun en Selvfølgelighed. Det tør da heraf fremgaa, at Hakon Jørgensen ikke blot har haft sjældne Evner, men ogsaa at en lykkelig Skæbne lod disse Evner udfolde sig netop paa de Omraader, hvor de kunde gro stærkest og rigest.

Vi, der har arbejdet sammen med ham og under ham, vi ser nu, da Kredsløbet er afsluttet, baade hans Genialitet og hans Begrænsning. Herom skal da nogle faa og fattige Ord skrives ned for dem, som ikke har haft den Lykke at være med der, hvor han ydede sin Indsats.

Hvor mange Rapporter, Hakon Jørgensen har skrevet som Betjent ved jeg ikke — endnu mindre hvor mange han som Stationschef, Afdelingschef og Korpschef har læst, ej heller hvor mange graa Haar de har voldt ham. Han havde overhovedet ikke sin Styrke i Paragraffernes Ihukommelse og Reglementernes Overholdelse, ja end ikke i det grundige Studium af og Arbejde med alle de smaa Ting, som er Indholdet af en Storbys daglige Administration i vore Dage. Men dertil kræves jo heller ikke en Mand af Hakon Jørgensens aandelige Vingefang — alt dette faar vi andre jo en beskeden Løn for at udføre. Hans Styrke laa andre Steder: det store Overblik, Idéernes Mangfoldighed og den Arbejdsglæde, han kunde vække hos andre.

Det er et Held for Verden, at saadanne Mennesker fødes, og at det sker med passende Mellemrum. Og det var et Held for Københavns Politi, ja for alle Politikorps i hele Landet, at Hakon Jørgensen valgte at udføre sit Livs Gerning indenfor Politiets Rækker. De ældre af os husker endnu den tunge, sløve, omfangsrige Betjent, der langsommeligt gled sin Runde ad den fra Tidernes Morgen fastlagte Rute, uden Initiativ og Arbejdsglæde. Allerede nu hører han Fortiden til — takket være den Politiskole, som Hakon Jørgensen, overvindende alle Betænkeligheder, talende, smilende, argumenterende og overbevisende, fik oprettet, og hvis uforlignelige Leder han i en Aarrække var. Denne Skole, som var hans Manddomsværk — alene den er tilstrækkelig til i Danmark at bevare hans Navn ned igennem Tiderne, den Skole i hvilken alle, fra den yngste Politibetjent til den ældste Politimester, modtog ikke blot positiv Viden, men ogsaa og navnlig Impulser til fortsat Arbejde i Politiets Tjeneste.

Blader man i en stille Time Politiets Efterretningsorgan igennem, kan man studse ved at finde Efterlysninger som denne: »Iført sort Hat og sorte Støvler, i Haanden en Pibe samt et Adamsæble«. Nu er sligt utænkeligt. Men man betænke, at der virkelig har været en Tid, hvor Lærebøger i Politikundskab ikke fandtes, og hvor de, som var store og stærke nok, gled fra deres Haandværk eller deres Ager, uden Overgang og uden Belæring ind til Politiets vanskelige og ansvarsfulde Gerning.

Og dog er denne Skole kun et enkelt Udslag af en idérig Mands mangfoldige Virke. Men at nævne alle de andre vilde kun være at pege paa en Række Ting, der for Nutidens Mennesker er selvfølgelige; saa sikkert og rammende var hans

Indsats iøvrigt: Trafikposterne, Stoppestriberne, Semaforerne, Politihundene, hele Moderniseringen af Politiets Teknik og Arbejde i Marken — hvor skal man begynde og ende?

Saaledes var Hakon Jørgensen som dansk Politimand — organiserende, reformerende, altid frodig og frejdig, bestandig vaagen og aarvaagen, i Besiddelse af den geniale Intuition, som fører Udviklingen fremad. Hvorledes var han da som international Politimand? Herom kan jeg kun sige, at hans Navn er kendt langt udenfor Danmarks Grænser, Navnet paa den Mand, der mere end nogen anden har fremmet det internationale, kriminalpolitiske Samarbejde gennem sin Opfindelse: Fjernidentificeringen, det Middel, hvorigennem enhver mistænkt Person, hvor han end befinder sig, straks kan identificeres, hvis han før har haft Forbindelse med Politiet.

Det er muligt, at Udviklingen paa dette Omraade gennem nye tekniske Hjælpemidler og Konstruktioner vil gaa andre Veje. Det vilde forsaavidt være trist, som Hakon Jørgensen netop paa dette Omraade har ydet sin største personlige Indsats, har haft mest Modgang og flest Genvordigheder at overvinde. Han har her til Tider i sin utrættelige Iver, i sin sikre Tro paa Sagens Værdi og under det vældige Indtryk af den altid flammende, hellige Ild, maattet præstere det næsten overmenneskelige. Maaske han ogsaa her har hentet sig den legemlige Modgang, som fik til Følge, at hans lysende Skæbnes Stjerne slukkedes saa brat.

Vi, der ikke skal bedømme, men kun fornemme og nyde godt af hans Initiativ og Idérigdom, vi vil ikke beklage dette. For os er Hakon Jørgensen først og sidst den gode, danske Politimand — udstyret netop med de Egenskaber, som vi helst vil finde hos vore egne Landsmænd.

Det er, siger et gammelt Ord, svært at være Filosof nuomstunder, saasom en Filosof ikke mere kan fremsætte nogen ny Sandhed, ja, ej engang en ny Vildfarelse. Hakon Jørgensen har i det korte Spand af Aar, han var Politiets trofaste Mand, bevist, at Politimændene paa dette Punkt har det bedre end Filosofferne, saavist som han har fremsat mange nye Sandheder — og forhaabentlig ogsaa en enkelt Vildfarelse. Ellers vilde der jo — ganske i Strid med hans beskedne Syn paa sig selv og hans kammeratlige Syn paa andre — slet intet blive at udrette for hans Efterfølgere.

J. L. Buch.

»Du bryder dig jo ikke om Regensen«, sagde Hakon Jørgensen engang til mig, da jeg maatte sige Nej til Deltagelse i en Regensfest. Der var baade Sorg og Forargelse i Tonen. Han kunde ikke forstaa, at man ikke satte alt til Side for en Fest paa den gamle Gaard.

Hakon Jørgensens Kærlighed til Regensen var et Udslag af samme trofaste Følelse, hvormed han omfattede Minderne fra sit Barndomshjem og fra sin gamle

Skole i Sorø — alt det, der i hans Opvækst og Ungdom havde fyldt hans Liv, og hvorfra han havde hentet saa meget af det Stof, der gjorde ham til den Mand, han senere skulde blive.

Naar han i de frugtbare Ungdomsaar, han boede bag de røde Mure, fik saa meget ud af sit Arbejde med sig selv, var det vel ogsaa, fordi der i disse Aar, imellem jævnaldrende Venner, udløstes noget, som han — med sit i Virkeligheden tunge Sind — ellers kunde have Vanskelighed ved rigtig at faa frem. Da kaldtes der paa det livsglade, frodige, der til Tider kunde ligge som i Dvale hos ham, og efterhaanden som ogsaa disse lyse Sider af hans Karakter kom stærkere frem, kom Livet og Menneskene ham af sig selv i Møde, og han endte med at blive den, der selv frimodig tog Livet op, og det paa en saadan Maade, at han vandt alle Hjærter; selv de, der ikke kom i nærmere Berøring med ham, blev indtagne af hans vindende Egenskaber.

I sin Ungdom paa Regensen udvikledes hans Personlighed, og den Kreds, der i hans unge Aar saa uimodstaaeligt følte sig dragen af hans hjærtensgode og dog stærke og modige Sind, af hans friske Munterhed, der altid beholdt Alvoren som Baggrund, den voksede — ved vi alle — under hans Manddoms Gærning til en stor Skare, der saa op til ham som Fører og Foregangsmand.

Men Vennerne fra Regenstiden blev han ved med at være tro — til det sidste!

Vilh. Lorenzen.

Jeg kendte ikke Hakon Jørgensen fra Regenstiden. Han boede paa »Gaarden« nogle Aar senere end jeg og hørte til det Hold af ivrige Regensianere, der efter Udflytningen omkring Aar 1903—04 startede Regensianersamfundet, hvor jeg lærte ham at kende.

Det, der førte os sammen, var fælles Kærlighed til det gamle Hjem. Her som paa andre Omraader gav H. J. sig selv helt og holdent. Paa ham passede Digterens Ord:

Hvad du er, det vær du helt
Og ikke stykkevis og delt.

Vi var derfor glade, da vi fik ham overtalt til at være Foreningens Formand, et Hverv, han røgtede med stor Iver, til Helbredet svigtede.

Iøvrigt staar H. J. for mig som den personificerede Energi. Han var som opladet med Energi, den futtede og spruttede ud af ham i alt, hvad han tog sig for. For en Snes Aar siden betroede han mig, at han ikke ventede at blive gammel og derfor satte Kraft paa for at faa saameget som muligt ud af Livet.

Ditlef Nielsen,
Dr. phil.

Naar jeg nu efter Opfordring skal være med til at fæste Mindet om Hakon Jørgensen til Papiret, befinder jeg mig i den ejendommelige Situation ikke klart at kunne genfremstille en eller anden af disse kostelige Begivenheder, Hakon Jørgensen formaaede at skabe, eller noget af de mange bon-mots, som i vor Kreds fløj fra hans Læber. Han var draget af Gaarde, da mit Hold flyttede ind, men ofte viste han sig iblandt os. Man fik det Indtryk, at hans Regenstid var et lykkeligt Afsnit af hans Liv — »men endnu jeg øver til Livet mig blot, endnu er jeg Prins og min Bolig et Slot«. Og han følte stærk Trang til at vende tilbage til Slottet. Skønt forhenværende var han ofte nærværende i Mindet.

Men kan Erindringen ikke genfremkalde tydelige Enkeltheder, Belysningen bliver ligesom staaende. Og Farvetonerne i Belysningen er harmløst Ungdomsmod, glad Vennesind og Troskab mod gode Minder. Vi vidste jo alle det ene, at en Gang vilde Porten lukke sig ogsaa efter os. Hvad bedre kunde vi ønske for vort eget Regensliv, end at det maatte blive ført paa saadan Maade, at samme Efterglans, som kastedes over hans Regenstid, vilde lyse over vor. Jeg tager næppe fejl, naar jeg antager, at mange med mig fandt noget forbilledligt hos ham.

Saa ofte jeg hører Serenaden af »Renaissance«, flyttes jeg tilbage til min Ungdom, til en dejlig Sommeraften i Regensgaarden. Vi sidder der den 1. Juli og stirrer hen imod Hjørnet ved Store Kirkegang og 3. Gang og lytter til Ordene i Hakon Jørgensens Digt: »Se Regensen staar og venter paa de gamle, tro Studenter«. Vi lytter videre til, hvad han lader Christian IV sige: »Vi Døde har forlængst et Samfund dannet, hver 1. Julidag, naar Solen svinder, og Natten kølig Dagen overvinder, da mødes vi herinde paa Regensen.« I den Grad forlænger hans Fantasi Mindets Aktionsradius.

Nu er Porten klappet i efter ham, han har forladt Kredsen her. Men alle de af os, som mødte ham og derved kom til at holde af ham, vil i det stille vide ham Tak for det Lys, han var med til at kaste over et Afsnit af vort Liv.

Axel Rosendal.

Udgivet af *Regensianersamfundet*.
Redigeret af Prokurist *Kristian Müller*, Røddinggade 9, København V.
Telef. Vester 5279 x.